

korenveld ook eene merkwaardigheid kan genoemd worden, daar ze bijna uitsluitend op riet voorkomt; en nadat nog eenige exemplaren *Silpha opaca*, eveneens eene goede soort, in onze fleschjes waren verdwenen, besloten we tot den terugtocht.

't Was langzamerhand diep in den namiddag geworden, en we hadden nog een lange wandeling voor ons. We namen afscheid van onzen Berkelschen vriend en met een militairen pas marcheerden we lang denzelfden weg, dien we 's morgens gekomen waren, naar huis terug.

Nu werd aan geen zoeken meer gedacht, — we hadden onzen rijkdom in onzen zak, en een gevoel over ons, zooals we dat veronderstelden bij den goudzoeker, die een schat heeft gevonden.

Onderweg overdachten en bespraken we met elkander, wie we met onze *Lebia*'s alzo gelukkig zouden maken, aan welke gevaren we waren blootgesteld geweest, indien „de boer” ons in zijn land had betrapt, wat we in dat geval alzo zouden gedaan hebben; de tijd vloog om en voordat we

't goed wisten waren we Hillegersberg gepasseerd en weer in Rotterdam. We namen afscheid van elkander en als de gelukkigste stervelingen keerden we naar huis, warm en moe en hongerig weliswaar, doch met de zoozeer gewenschte schat in onzen zak.

's Avonds gingen we natuurlijk vroeg naar bed, en sliepen den slaap des rechtvaardigen, niettegenstaande den boer en de schade, die we naar onze meening in zijn land hadden aangericht.

Sinds dien tijd is, zoover mij bekend is nòch *Lebia chlorocephala*, nòch de andere soort meer in ons land gevangen. Nog dikwijls denk ik met het grootste genoegen aan onzen tocht, en aan de schitterende resultaten, doch twee raadselen zijn mij nog immer niet opgelost: Hoe kwam zulk een zeldzame kever in zoo grooten getale in een Berkelsch korenveld verzeild? En wat kan de oorzaak zijn, dat er zelfs het volgend jaar niet één meer te vinden was?

G. VAN ROON.

Het Steenuiltje (*Carine Noctua*.)

(Met gekleurde plaat.)

Die ongelukkige uil; hoeveel schande en verachting daalde er op zijn arm hoofd neer! Sedert dien tijd durft hij zich niet meer bij dag laten zien, anders wordt hij dadelijk door de andere vogels aangevallen, die hem dan uitjouwen en bespotten. Alleen 's nachts vliegt hij uit, en dan verhaalt hij zijn ongeluk op de muizen, die door hare leelijke gaten hem in de ellende gebracht hebben.

(Eene vogelgeschiedenis.)

Nog levendig herinner ik mij, hoe we — nu al een kwarteeuw geleden — op school leerden, dat dit gedeelte van de vogelgeschiedenis werkelijk waar is. We vonden die geschiedenis in zijn geheel ook wel prachtig mooi en we zaten het lesje altijd weer stilletjes over te lezen, maar we vonden 't toch jammer, dat er van al dat praten en debiteeren over 't koningschap en van de heele wedstrijd geen letter waar kon zijn.

Doch „eind goed, al goed.” 't Slot was heelemaal waar, ook 't plotseling zegevierend opschetteren van 't winterkoningliedje op de zoogenaamde droeve winterdagen was ons bekend genoeg; de diertjes nestelden jaar in jaar uit bij ons in de tuin in een hooge iepen haag.

En uilen! Toen we eenmaal ernaar vroegen en zochten, kregen we die ook genoeg te zien: nu eens in de wilgen langs 't Jaagpad langs de Oude Rijn, dan weer onder de kap van een hooiberg, of in een half vervallen molen, die ter wille van een

klein nieuwerwetsch stoomgemaaltje op nonactief gesteld was. 't Waren allemaal steenuiltjes (*Carine noctua*), want die komen op 't platte land veel meer voor dan de Kerkuilen (*Strix flammea* L.), die toch voor de meeste menschen de uilen par excellence zijn.

Een uil te zien, is altijd een buitenkansje, want hij legt 't er op aan, om niet gezien te worden. In zijn veeren zijn lichte en donkere tinten zoo dooreen gemengd, dat 't dier noch licht noch donker lijkt, maar volkomen harmonieert met neutrale schaduw-tinten. Daarom gaat hij dan ook in de schaduw zitten, meestal echter niet in een holte: hij zit liever bovenop een wilgenstoof in de schaduw van 't gebladerte, dan in 't holle van de stam zelf. Hiermee is echter niet gezegd, dat hij nooit in een hol zou zitten.

Maar nu is 't herfst en heele scharen van meezen en boomkruipertjes trekken 't land door van boom tot boom, altijd even hongerig en altijd even nieuwsgierig. Geen takje is er, of zij moeten er aan beugelen, zoekend naar insecteneieren, geen spleet in de schors, geen scheur in 't hout of zij vermoeden er de aanwezigheid van eetbare overwintersaars. 't Lijkt, of ze van de uitslag van ieder onderzoek verslag moeten geven, want er komt geen eind aan 't piepen en roepen.

Daar opeens stoot een koolmees een heel ander

De Levende Natuur, 2e Jaargang.

Kleurendruk van P.W.M. Trap.

STEENUIL BESPOT DOOR MEEZEN.

